

Kommenteret høringsnotat

17. november 2021
JLPE

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (Revision af blankmedieordningen)

Kulturministeriet sendte den 9. september 2021 udkast til forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (Revision af blankmedieordningen) i høring.

Lovforslaget har til formål at udmønte Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021 og tillægsaftale dertil af 7. september 2021 mellem regeringen, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten og Frire Grønne.

Høringsfristen var den 7. oktober 2021. Der er indkommet 35 høringssvar. Der henvises til vedlagte bilag 1.

I det følgende redegøres der for hovedbemærkningerne i de indkomne høringssvar og Kulturministeriets kommentarer hertil. Høringssvar med henvisninger til andre høringssvar er kun omtalt i afsnittet ”generelle bemærkninger” nedenfor.

Høringsnotatet er opdelt i følgende afsnit:

Indhold

Generelle bemærkninger	2
Fremtidssikret/teknologineutral ordning og kategorisering af lagringsmedier	3
Omfattede værker og rettighedshavere	5
Omfattede lagringsmedier	6
Omfattet kopiering.....	10
Beregningsgrundlaget for de foreslåede vederlag.....	10
Kompensationsniveauet	15
Ordningens navn.....	17
Arbejdsgiverbetalt udstyr/opkrævning af vederlaget	18
Cloud-tjenester	19
Refabrikeret/”refurbished” udstyr.....	22
Evalueret af ordningen	23
Dokumentationskrav for producenters/importørers fradragsmulighed	24
Opkrævning fra udenlandske virksomheder.....	26
Anvendt data	27
Satsregulering	27
Implementering.....	27

Generelle bemærkninger

Dansk Filmfotograf Forbund, Danske skønlitterære Forfattere, Danske Scenografer, Dansk Skuespillerforbund, Danske Dramatikere, FAF (Film- og tv-arbejderforeningen), Dansk Kapelmesterforening, Danske Filminstruktører, Copydan KulturPlus, Dansk Journalistforbund, Dansk Musiker Forbund og Dansk Organist og Kantor Samfund (DOKS) stiller sig positive over for, at der sker en modernisering af blankmedieordningen.

DR finder lovforslaget fornuftigt.

Dansk Artist Forbund er generelt positiv over for lovudkastet og tillægger det stor betydning, at Kulturministeriet ved den forestående revision sikrer, at en opdatering af vederlagsordningen for privatkopiering sikrer, at ordningen rent faktisk kommer til at fungere i praksis, som den er tiltænkt.

Danske Fag-, Forsknings- og Uddannelsesbiblioteker anfører, at hele regelsættet vedrørende blankbåndsvederlag synes forældet, at det altid bør være en sag mellem rettighedshaveren og den, der begår den ulovlige handling, hvis rettighedshavere bliver krænket ved ulovlig lagring, og at der ikke er grund til, at alle/arbejdsgivere/privatpersoner via lovgivning skal dække rettighedshavernes (udokumenterede) tab og påføres bureaukratiske processer for eventuelt at kunne undgå betaling af vederlaget.

IFPI støtter forslaget, der er med til at sikre rettighedshaverne en rimelig kompensationen, når deres værker og frembringelser kopieres af privatpersoner men finder dog, at forslaget på en række punkter bør justeres eller præciseres.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) takker Kulturministeriet for lovforslaget og det store bagvedliggende arbejde og bemærker, at lovforslaget indeholder mange positive elementer.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark finder det overordnet positivt, at der lægges op til en tiltrængt og længe ventet opdatering af blankmedieordningen men påpeger samtidig, at Kulturministeriets forslag til ny ordning langt fra løser alle problemer ved den eksisterende ordning og fortsat vil være utilstrækkelig og uegnet til at følge med danskernes privatkopiering.

Musikforlæggerne i Danmark indgiver identisk høringssvar med Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA).

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics takker for Kulturministeriets imødekommenhed i processen forud for høringsprocessen.

DJBFA/Komponister & Sangskrivere og Dansk Komponistforening bakker op om høringssvaret fra Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA).

Fremtidssikret/teknologineutral ordning og kategorisering af lagringsmedier

Dansk Filmfotograf Forbund anfører, at det i høringsmaterialet bør fremgå, hvordan Kulturministeriet ved udformningen af udkastet til en revideret ordning har sørget for, at denne revision vil betyde, at der kommer en ordning, der kan følge med tiden, og at ordningen rent faktisk vil opnå sit erklærede mål.

Danske Dramatikere konstaterer, at ordningen på samme måde som den hidtidige ordning ikke er indrettet med nogen margin i forhold til udviklingen af det omfattede udstyr eller fremkomsten af tilsvarende udstyr, der ikke findes i dag, og bemærker i forlængelse heraf, at der ikke er sket en teknologineutral fremtidssikring.

Dansk Artist Forbund og IFPI anfører, at udviklingen for lagringsmedier er svær at forudse, og at den foreslåede models manglende teknologineutralitet vil skabe en stor usikkerhed for ordningen i fremtiden og potentielt medføre, at ordningen udhules i takt med den teknologiske udvikling og opfordrer Kulturministeriet til at genoverveje, hvorvidt den foreslåede model og de valgte definitioner er egnet til at omfatte alt relevant udstyr, som anvendes til privatkopiering, herunder om ordningen i tilstrækkeligt omfang er fremtidssikret.

Danske Filminstruktører finder det bekymrende, at Kulturministeriet i lovudkastet har valgt at opremse konkrete typer af udstyr i stedet for at definere det omfattede udstyr mere bredt, hvilket skaber bekymring for, at den foreslåede model hurtigt vil blive forældet. Danske Filminstruktører opfordrer derfor Kulturministeriet til at genoverveje definitionerne i lovforslaget og formulere disse bredere med henblik på at skabe en mere fremtidssikret teknologi-neutral ordning.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) samt Samrådet for Ophavsret opfordrer Kulturministeriet til at genoverveje, hvorvidt den valgte model og de valgte definitioner af udstyr er egnede til at sikre en ordning, der omfatter alt relevant udstyr, herunder om ordningen i tilstrækkeligt omfang er fremtidssikret.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark finder det skuffende, at ordningen ikke er teknologineutral, og at ordningen trods den foreslåede evalueringsmekanisme ikke synes at være egnet til at følge med udviklingen.

Dansk Journalistforbund mener ikke, at der i forbindelse med opstillingen af omfattede lagringsmedier i § 40 i lovudkastet på fyldestgørende vis er taget højde for den teknologiske udvikling.

Dansk Musiker Forbund finder det beklageligt, at der ikke har været blik for hensynet til bl.a. den teknologiske udvikling ved udarbejdelsen af forslaget.

Dansk Organist og Kantor Samfund (DOKS) påpeger, at lovudkastet ikke tager højde for den fremtidige teknologiske udvikling, og at der er en risiko for, at loven hurtigt forældres.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021 mellem regeringen, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten og Frie Grønne¹, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at ordningen skal evalueres første gang i 2023 baseret på salgstallene i 2022 og derefter hvert 3. år. Evalueringen skal belyse udviklingen i danskernes privatkopieringsadfærd og markedet for lagringsmedier.

Det fremgår således af den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 46 a, at kulturministeren i 2023 og efterfølgende hvert 3. år skal foretage en evaluering af lovens §§ 39-46 a med henblik på at vurdere behovet for en ændring af bestemmelserne. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at den løbende evaluering har til formål at sikre, at vederlagsordningen afspejler danskernes privatkopieringsadfærd, den teknologiske udvikling og det aktuelle marked for lagringsmedier, og at rettighedshaverne således hverken under- eller overkompenseres.

Kulturministeriet finder, at det med den foreslåede bestemmelse sikres, at vederlagsordningen løbende vil blive revideret med henblik på en eventuel tilpasning som følge af ændringer i bl.a. danskernes privatkopieringsadfærd og markedet for lagringsmedier.

For så vidt angår anbefalingen om en bredere kategorisering af de af vederlagsordningen foreslåede omfattede lagringsmedier har Kulturministeriet lagt til grund, at vederlaget for eksemplar fremstilling til privat brug kan betegnes som en parafiskal afgift, der er en tvungen betaling uden nogen umiddelbar modydelse, hvor provenuet går uden om statskassen og direkte til formål, der er bestemt af det offentlige.

Kulturministeriet bemærker hertil, at skatter og afgifter af skattemæssig karakter efter grundlovens § 43 kun kan fastsættes ved lov, og at beløbet eller beregningsmåden og hvem, afgiftspligten påhviler, således skal fremgå klart af selve loven.

Kulturministeriet finder det mest hensigtsmæssigt, også af hensyn til både de berørte producenter/importører og forbrugerne, at de af vederlagsordningen omfattede lagringsmedier og vederlagene derpå angives i lovteksten.

¹ Aftalen og den af aftaleparterne indgåede tillægsaftale kan tilgås via følgende link: <https://kum.dk/aktuelt/nyheder/lovforslag-om-modernisering-af-kompensationsordning-for-privatkopiering-sendes-i-hoering>

For så vidt angår kategoriseringen af harddiske henvises der dog til Kulturministeriets kommentarer til afsnittet ”Beregningsgrundlaget for de foreslåede vederlag” nedenfor.

Omfattede værker og rettighedshavere

Dansk Filmfotograf Forbund, Danske skønlitterære Forfattere, Danske Scenografer, Dansk Skuespillerforbund, Danske Dramatikere, Dansk Kapelmesterforening, Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA), Dansk Musiker Forbund samt Dansk Organist og Kantor Samfund (DOKS) opfordrer Kulturministeriet til at præcisere, at den foreslåede ændring af § 39, stk. 2, ikke har nogen betydning for hvilke typer af værker og rettighedshavere, der omfattes af ordningen.

IFPI beder Kulturministeriet om at bekræfte, at der ikke er tiltænkt en påvirkning af, hvad der omfattes af ordningen i forhold til compensation, hvilket følger af § 39, stk. 2. IFPI foreslår, at det i § 39, stk. 2, tilføjes, at on demand tilrådighedsstillelse angår ”musik- og filmværker”, og IFPI anfører, at det bør præciseres i lovbemærkningerne, at der ikke er tiltænkt nogen ændring i de rettighedshaverkategorier, som har ret til at modtage vederlag efter ordningen.

Copydan KulturPlus konstaterer, at det ikke er hensigten med lovudkastet og den foreslåede ændring af § 39, stk. 2, at ændre på, hvilke værker og kategorier af rettighedshavere, der omfattes af ordningen, dog foreslås en konkret tilføjelse til bestemmelsen og i bemærkningerne dertil. Der henvises til Copydan KulturPlus’ høringssvar for en gengivelse af det konkrete forslag.

Copydan KulturPlus beder Kulturministeriet om at bekræfte, at det ikke er hensigten at påvirke, hvilke rettighedshavere og værker, der omfattes af ordningen, men at dette alene bestemmes af definitionen i § 39, stk. 2.

Dansk Journalistforbund anfører, at lovmotiverne og lovudkastet ikke giver et klart billede af intentionen bag ændringen af § 39, stk. 2, og opfordrer derfor Kulturministeriet til at sikre, at det fremgår klart, hvorvidt der er tale om en udvidelse, eller om en ændring af omfattede værker og rettighedshaverkategorier ikke har været hensigten.

Samrådet for Ophavsret opfordrer ministeriet til at præcisere, at der med brugen af ”enhver privatkopiering” ikke er tiltænkt en ændring af de kompensationsberettigede værker, jf. § 39, stk. 2. Samtidig opfordres ministeriet til at overveje, om den foreslåede ændring af § 39, stk. 2, lovteknisk kan ske på en anden måde.

Kulturministeriets kommentarer

Der lægges med lovforslaget ikke op til en ændring af hvilke værker og rettighedshavere, der omfattes af vederlagsordningen for eksemplarfremsstilling til privat brug. Det fremgår således også af lovforslagets afsnit 2.2.2, at de foreslåede vederlag er fastsat sådan, at de rummer enhver lovlig og

kompensationsberettigende privatkopiering af lyd og billeder (audiovisuelle medier), som lagringsmedierne giver mulighed for.

Kulturministeriet har dog på grund af de indkomne høringssvar valgt at præcisere bemærkningerne til ophavsretslovens § 39, stk. 2, så det tydeligere fremgår, at den foreslåede ændring af bestemmelsen ikke ændrer ved hvilke værker og dermed hvilke rettighedshavere, der omfattes af ordningen.

Omfattede lagringsmedier

Danske skønlitterære Forfattere anfører, at der af hensyn til den teknologiske udvikling og teknologineutraliteten er medier, som ikke er omfattet af ordningen, men som bør være omfattet, særligt da det kan konstateres, at der er medier, som er omfattet af andre medlemslandes ordninger, men som ikke er indeholdt i den foreslåede danske ordning.

Danske scenografer og Dansk Kapelmesterforening anfører, at der er en række udstyrstyper, som indgår i ordningerne i andre lande i EU, men som ikke indgår i det fremsendte lovforslag.

Dansk Skuespillerforbund anfører, at den foreslåede danske ordning ikke favner en række kopieringsmedier, der omfattes i Danmarks to nærmeste nabolande Sverige og Tyskland, hvilket gør ordningen særligt sårbar over for den teknologiske udvikling og forbundet foreslår derfor, at der i stedet indføres en bredere kategorisering eller en opsamlingskategori.

Danske Dramatikere konstaterer, at den foreslåede ordning ikke omfatter en række kopieringsmedier, der omfattes af ordningerne i vores EU-nabolande og det meste af resten af EU.

FAF (Film- og tv-arbejderforeningen) konstaterer, at den foreslåede ordning omfatter meget få udstyrstyper i forhold til det, der omfattes i andre lande, og at der ikke fremgår nogen grundig begrundelse for, at man i den danske ordning har valgt at undlade at omfatte f.eks. fladskærme med optagefunktion til film og tv, som nyder stor udbredelse og giver anledning til kompensation i store dele af EU, blandt andet Sverige og Tyskland, og opfordrer Kulturministeriet til at uddybe valget af de omfattede medier.

Dansk Artist Forbund finder det stærkt bekymrende og kritisabelt, at den foreslåede ordning ikke vil omfatte bærbare lydafspillere med kopieringsfunktioner, såsom mp3-afspillere eller f.eks. Smartwatches.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen noterer, at spillekonsoller er undtaget fra vederlagspligten og bemærker i den forbindelse, at konsoller, styrelsen bekendt, er udstyret med en intern harddisk, hvorpå der kan lagres musik mm. I det omfang spillekonsoller kan anses for at konkurrere med et eller flere af de medier, som bliver pålagt vederlag, kan det ikke udelukkes, at undtagelsen vil kunne skævvride konkurrencen.

IFPI finder, at der bør indføres en tarif på Smartwatches, da de i dag giver mulighed for at downloade musik, og da salget af urene er stigende. IFPI anfører, at andre lande som f.eks. Holland, Tyskland, Italien og Østrig har indført en sådan tarif, og at tariffens størrelse bør sættes til 15 kr., hvilket er i overensstemmelse med tariffene i disse lande, når man tager danske forhold i betragtning.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) finder det uhensigtsmæssigt, at den foreslåede ordning fortsat ikke omfatter bærbare lydafspillere med kopieringsfunktioner såsom mp3-afspillere og Smartwatches og anfører, at såfremt der knyttes tariffen på specifikt udstyr vil det være afgørende også at pålægge en tarif på Smartwatches, der bør sættes til 15 kr., hvilket er i overensstemmelse med tariffene i f.eks. Holland, Tyskland, Italien og Østrig, når man tager danske forhold i betragtning.

Copydan KulturPlus bemærker, at ordningen ikke omfatter en række udstyrstyper, der generelt omfattes i andre EU-lande. Copydan KulturPlus opfordrer ministeriet til at beskrive bl.a. det omfattede udstyr på en mere klar og objektiv måde. Samtidig opfordres ministeriet til at fastsætte en samlet tarif på 47,5 kr., der f.eks. vil kunne benævnes ”bærbare medieafspillere med lagringsfunktion”, og som vil kunne sikre en forudsigelighed i forhold til udstyr, der konvergerer, ligesom Copydan KulturPlus beder ministeriet om at præcisere, hvorledes enheder med en skærm på under 7” kategoriseres.

Copydan KulturPlus opfordrer endvidere ministeriet til at fastsætte en samlet tarif på 16 kr. for kategorien ”harddisk” og til at lade rene lagringsmedier med sammenlignelig lagringskapacitet som usb-stik og hukommelseskort være omfattet af den samlede foreslåede kategori for ”harddisk”.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark finder det skuffende, at Kulturministeriet har valgt at friholde flere typer af udstyr, der benyttes til privatkopiering af film og tv, og som omfattes af ordningerne i andre lande, som f.eks. smart-tv og tv- og streamingbokse med optage-/kopieringsfunktioner.

Dansk Journalistforbund anfører, at der er lagringsmedier, som ikke er omfattet af lovudkastet, der er inkluderet i andre EU-landes ordninger og er i øvrigt uenig i, at Smartwatches er uegnede til privatkopiering og derfor ikke skal være omfattet af ordningen.

Dansk Musiker Forbund anfører, at medieafspillere som ”iPod Touch” eller ”Smart Watch” burde være omfattet af en ny vederlagsordning.

Samrådet for Ophavsret finder det stærkt bekymrende og kritisabelt, at den foreslåede ordning fortsat ikke vil omfatte bærbare lydafspillere med kopieringsfunktioner som mp3-afspillere eller f.eks. Smartwatches.

Dansk Organist og Kantor Samfund (DOKS) anfører, at der i lovudkastet mangler tydelighed i forhold til, hvorledes man skal sondre mellem de forskellige typer udstyr samt hvilke tariffer, der skal gælde.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics støtter en fast takst per enhed, da det skaber en mere simpel ordning, der både er nem at administrere og håndhæve men mener samtidig, at de kommende takster bør følge samme kategorisering og indbyrdes forhold mellem vederlagsniveauet for forskellige produktkategorier, som den af blankmedieudvalget anbefalede model. Der henvises til høringssvaret, hvor modellen er afbildet.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at følgende lagringsmedier skal være en del af den fremtidige vederlagsordning: Cd, dvd/Blu-ray, usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, netværksharddisk, smartphone, tablet, bærbar computer og stationær computer.

Det følger ligeledes af aftalen, at kassettebånd, vhs-bånd og Mini Disc, som alle er omfattet af den nuværende vederlagsordning, samt Smartwatch, Smart TV, mediagateway og spillekonsol skal undtages/fritages ordningen på grund af minimal skadevirkning for rettighedshaverne for kopiering på disse lagringsmedietyper eller det forhold, at medierne er uegnede til privatkopiering. Aftaleparterne har på baggrund af efterfølgende drøftelser besluttet, at cd, dvd og Blu-ray også skal undtages ordningen, mens interne harddiske skal omfattes.

Det fremgår således af lovforslaget, at lagringsmedierne usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, intern harddisk, netværksharddisk (under samlebetegnelsen "harddisk", jf. nærmere under "Beregningsgrundlaget for de foreslåede vederlag" nedenfor), tablet, smartphone, bærbar computer og stationær computer foreslås omfattet af vederlagsordningen.

Kulturministeriet bemærker, at EU's medlemsstater har en bred skønsmargin i forhold til at fastsætte de forskellige elementer i deres kompensationsordninger for privatkopiering. Det påhviler således medlemsstaterne at afgøre hvilke personer, der skal betale den rimelige compensation, hvilken form den skal have, hvilke nærmere bestemmelser der skal gælde for den og hvilket omfang, den skal have.

Det kan konstateres, at medlemsstaternes kompensationsordninger er meget forskellige, herunder i forhold til omfattede lagringsmedier, vederlagene derpå og selve ordningernes indretning.

Der kan være flere grunde til disse forskelle, bl.a. forskelle i medlemsstaternes teknologiske udvikling og markeder for lagringsmedier, forskellige privatkopieringsregler og forskellig privatkopieringsadfærd.

Det kan ikke udelukkes, at de foreslåede undtagne/fritagne lagringsmedier på et tidspunkt vil blive udbredt og benyttet til kompensationsberettigende privatkopiering i et omfang, der kan berettige mediernes inddragelse i ordningen. Kulturministeriet bemærker hertil, at vederlagsordningen med den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 46 a løbende vil blive evalueret. Den løbende evaluering vil sikre, at ordningen afspejler danskernes privatkopieringsadfærd, den teknologiske udvikling og det aktuelle marked for lagringsmedier, og den løbende evaluering vil bl.a. kunne belyse, om der er lagringsmedier på markedet, som bør inkluderes i ordningen, eller om omfattede lagringsmedier bør udgå af ordningen.

Kulturministeriet noterer sig, at flere høringsparter anbefaler forskellige lagringsmediers inddragelse i ordningen. Det bemærkes hertil, at der kan være forskellige grunde til, at et lagringsmedie ikke i forbindelse med nærværende lovforslag foreslås omfattet af vederlagsordningen, herunder f.eks. at lagringsmediet har en begrænset udbredelse, at lagringsmediet kun i begrænset omfang benyttes til kompensationsberettigende privatkopiering, at lagringsmediet er uegnet til privatkopiering, eksempelvis fordi det ikke (længere) sælges med indbygget lagringskapacitet, eller at en ikke-uforholdsmæssig høj vederlagsfastsættelse i forhold til lagringsmediets skønnede gennemsnitspris vil medføre et så begrænset samlet vederlag, at de administrative omkostninger ved indhentning af vederlaget for lagringsmediet vil overstige dette.

Særligt i forhold til Smartwatches, som flere høringsparter foreslår inddraget i ordningen, er det Kulturministeriets opfattelse, at disse primært benyttes til formål, der er forskellige fra kompensationsberettigende privatkopiering, og den kompensationsberettigende privatkopiering, der eventuelt måtte blive foretaget på eller via et Smartwatch, skønnes således på nuværende tidspunkt at have minimal skadevirkning for rettighedshaverne.

Det bemærkes hertil, at det af Seismonauts rapport om markedet for lagringsmedier og privatkopiering i Danmark² fra november 2020 fremgår, at 12 % af de adspurgte havde et Smartwatch til rådighed, og heraf havde kun 9 % af disse anvendt det til privatkopiering inden for de seneste 6 måneder. Det bemærkes også, at et flertal i Blankmedieudvalget anbefalede Smartwatches fritaget fra vederlagsordningen på grund af minimal skade for rettighedshaverne.

Kulturministeriet noterer sig bemærkningerne om inddragelse af bærbare mediespillere/mp3-afspillere i vederlagsordningen. Sådanne lagringsmedier sælges efter Kulturministeriets oplysninger i et relativt begrænset omfang. Den foreslåede løbende evaluering af ordningen vil dog bl.a. kunne belyse udbredelsen af sådanne lagringsmedier, og om de måtte blive anvendt til kompensationsberettigende privatkopiering i et omfang, der begrunder deres inkludering i ordningen. Tilsvarende gælder for eksempelvis Smartwatches.

²

https://kum.dk/fileadmin/user_upload/Rapport_om_markedet_for_lagringsmedier_og_privatkopiering_i_Danmark_november_2020.pdf

Omfattet kopiering

Dansk Filmfotograf Forbund opfordrer Kulturministeriet til at skrive mere klart, hvad der menes med ”enhver” kopiering på side 10 i lovudkastet, herunder om det er tanken med revisionen at ændre på, hvad der vil være lovlig privatkopiering efter ophavsretslovens nuværende regler. Derudover opfordres der til at gøre det klart, at omtalen af ”enhver kopiering” ikke ændrer ved, at kompensationen i ordningen tilkommer de værker og rettighedshavere, der er med i den nuværende ordning.

IFPI beder ministeriet om at præcisere, hvordan der er taget højde for, at kompensationen skal rumme enhver privatkopiering, som lagringsmedierne kan give mulighed for, selv i de tilfælde, at adgangen til at privatkopiere udvikler sig og beder samtidig ministeriet om at bekræfte, at der ikke er tiltænkt en påvirkning af, hvad der juridisk er privatkopiering.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA), Copydan KulturPlus samt Samrådet for Ophavsret opfordrer ministeriet til at præcisere, at der ikke er tiltænkt en ændring af omfanget af undtagelsen for privatkopiering, jf. ophavsretslovens § 12.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af lovforslaget, at de foreslåede vederlag for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er fastsat sådan, at de rummer enhver lovlig og kompensationsberettigende privatkopiering af lyd og billeder (audiovisuelle medier), som lagringsmedierne giver mulighed for.

Der er ikke hermed tilsigtet nogen ændring i omfanget af bestemmelsen om eksemplarfremsstilling til privat brug i ophavsretslovens § 12.

Beregningsgrundlaget for de foreslåede vederlag

Dansk Filmfotograf Forbund opfordrer Kulturministeriet til at uddybe baggrunden for brugen af salgstal fra 2020 i forbindelse med beregningen af vederlagene på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier.

Danske skønlitterære Forfattere anmoder Kulturministeriet om at redegøre for, hvordan de enkelte beløb på de omfattede medier er fremkommet, og hvordan der er taget højde for udviklingen, således at vederlaget må kunne forventes at ramme de 93 mio. kr. i 2022.

Danske Scenografer anmoder Kulturministeriet om at redegøre for, hvordan de pågældende tariffer for de omfattede udstyrstyper er fremkommet (baggrunden for differentieringen), herunder hvordan der i forbindelse med fastsættelsen af tarifferne og deres differentiering er taget højde for udviklingen i salgstallene for årene 2018 til 2020, og om der er foretaget en vurdering af, hvad vederlaget ventes at blive i 2022 for at sikre sig, at målet på de 93 mio. kr. nås.

Dansk Skuespillerforbund bemærker, at det ikke fremgår, hvordan de forskellige takster på de forskellige typer udstyr er beregnet, eller hvorvidt der i forhold til fastsættelsen af de forskellige tariffer er taget højde for udviklingen i salget af den enkelte type udstyr, eller hvordan der er taget højde for salget af udstyr i 2020, hvor et eventuelt kunstigt højt niveau for salg af udstyr som følge af coronakrisen ikke bør indgå i fastsættelsen af en fremtidig tarif, og forbundet opfordrer derfor ministeriet til at fremlægge sine beregninger og redegøre for sine overvejelser.

Danske Dramatikere anfører, at der af lovforslaget bør fremgå en mere udførlig redegørelse for beregningen af tarifferne samt et estimat på, hvad ordningen forventes at give i 2022, bl.a. under hensyntagen til, at det er alment kendt, at 2020 for så vidt angår salg af bl.a. elektronik var meget påvirket af udbetalingen af indefrosne feriepenge.

FAF (Film- og tv-arbejderforeningen) anfører, at det ikke fremgår, hvad der ligger til grund for tarifferne på det omfattede udstyr og at disse overvejelser burde fremgå af lovudkastet.

Dansk Kapelmesterforening mener, at lovudkastet rejser spørgsmål om, hvordan Kulturministeriet er kommet frem til de forskellige satser for det omfattede udstyr, herunder hvilke kriterier, der er lagt til grund, og om hvordan der er taget hensyn til det lidt særlige forløb i 2020 i forbindelse med Covid-19-pandemien og den generelle udvikling i salgstal for 2018-2020 samt om Kulturministeriet har undersøgt, hvad vederlaget for det omfattede udstyr vil ende på i 2022.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen noterer, at det er uklart, hvordan de konkrete vederlag er fastsat, og at i det omfang, de forskellige typer lagringsmedier kan anses for at være i konkurrence med hinanden, kan det ikke udelukkes, at vederlagenes forskellige faktiske og relative størrelse (set i forhold til en gennemsnitlig salgspris), vil kunne skævvride konkurrencen mellem lagringsmedierne.

IFPI anfører, at det ikke fremgår, hvordan Kulturministeriet er kommet frem til de differentierede tariffer eller hvordan, der er taget højde for faktorer, som kan påvirke salgstallene i 2022 set i forhold til de tidligere år og opfordrer derfor ministeriet til at fremkomme med oplysninger om den foretagne beregning.

Danske Filminstruktører anfører, at det forekommer uklart, hvordan Kulturministeriet er nået frem til taksterne i § 40 og bemærker i den forbindelse, at tarifferne ligger lavt sammenlignet med niveauet i andre europæiske lande. Danske Filminstruktører opfordrer Kulturministeriet til at uddybe beregningerne, da det fremstår uklart, om niveauet for taksterne tager højde for den fremtidige udvikling og sikrer, at ordningen bliver fyldestgørende for rettighedshaverne, samt om det er realistisk at nå niveauet på 93 mio. kr. i 2022.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) anfører, at der ikke er redegjort for hvilke overvejelser, der

har ligget til grund for de differentierede takster på det omfattede udstyr, ligesom det ikke fremgår, hvordan der er taget højde for faktorer, der måtte påvirke salgstallene i 2022 i forhold til tidligere år og ministeriet opfordres til at give oplysninger om den foretagne beregning og om, hvordan man vil foregribe, at eventuelle dramatiske udsving i salgstallene vil udfordre ordningens robusthed.

Copydan KulturPlus opfordrer Kulturministeriet til at redegøre yderligere for beregningen af taksterne for 2022, herunder hvordan og i hvilket omfang, der er taget højde for samfundsmæssige og teknologiske udviklinger, der påvirker det udstyr, der omfattes af ordningen.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark opfordrer Kulturministeriet til at dele sine overvejelser om, hvordan ordningen forventes at blive påvirket af udviklingen, samt om og i hvilket omfang den forventede udvikling er afspejlet i de fastsatte takster.

Dansk Journalistforbund opfordrer Kulturministeriet til at beskrive, hvordan der i forbindelse med fastsættelsen af satserne er taget hensyn til udviklingen i salgstallene for 2018, 2019 og 2020, samt hvorvidt det er blevet undersøgt, hvad provenuet vil ende på næste år.

Dansk Musiker Forbund ønsker en forklaring på, hvordan Kulturministeriet har sikret, at de kunstigt høje salgstal af elektronik pga. corona, ikke har påvirket beregningen på en måde, der fører til et lavere vederlag fremadrettet end ellers.

Samrådet for Ophavsret anfører, at der ikke er redegjort for hvilke overvejelser, der har ligget til grund for de differentierede takster på det omfattede udstyr, ligesom det heller ikke fremgår, hvordan det er tanken at tage højde for andre faktorer, der måtte påvirke salgstallene i år 2022 i forhold til tidligere år. Samrådet for Ophavsret opfordrer Kulturministeriet til at give yderligere oplysninger om den foretagne beregning, og om hvordan Kulturministeriet vil foregribe, at eventuelle dramatiske udsving i salgstallene vil udfordre ordningens robusthed.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler, at man i forbindelse med lovbehandlingen fremlægger alle bagvedliggende beregninger med henblik på at besvare en række spørgsmål. Der henvises til høringssvaret for en gengivelse af spørgsmålene.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021 og tillægsaftale dertil af 7. september 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at taksterne for de af ordningen omfattede lagringsmedier fastsættes således, at de ville give et provenu på 93 mio. kr. baseret på et gennemsnit af salgstallene (B2C) for lagringsmedierne i 2018, 2019 og 2020. Det løbende provenu til rettighedshaverne opstår herefter ved, at de fastsatte takster pålægges det løbende salg i det pågældende år (første gang i 2022).

Det fremgår således af lovforslaget, at de foreslåede vederlag for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er fastsat på baggrund af et gennemsnit af salgstallene (B2C) for disse lagringsmedier for 2018, 2019 og 2020. Dog gælder noget særligt i forhold til den foreslåede vederlagsfastsættelse for harddiske, jf. nærmere nedenfor.

Der er anvendt et gennemsnit af salgstallene for de seneste tre år fremfor blot at anvende salgstallene for det seneste år (2020) for bl.a. at tage hensyn til, at Covid-19 situationen i 2020 kunne have haft en kunstig påvirkning af salgstallene i opadgående retning med en lavere vederlagsfastsættelse på de enkelte lagringsmedier som konsekvens.

Kulturministeriet finder det hertil vigtigt at bemærke, at kompensationsniveauet på 93 mio. kr., som de foreslåede vederlag på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er fastsat med udgangspunkt i, ikke er et garanteret årligt kompensationsniveau til rettighedshaverne. Kompensationen afhænger udelukkende af salgstallene for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, og den årlige kompensation til rettighedshaverne vil således kunne variere fra år til år og være både over eller under 93 mio. kr.

Den samlede kompensation til rettighedshaverne for 2022 afhænger således udelukkende af salget af de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier i 2022.

I den foreslåede vederlagsfastsættelse er der så vidt muligt taget hensyn til lagringsmediernes skønnede gennemsnitspris, således at vederlagene ikke er uforholdsmæssigt høje i forhold til mediernes skønnede gennemsnitspris. Følgende salgstal er anvendt:

Medie	Salgstal 2018	Salgstal 2019	Salgstal 2020	Gennemsnit
Usb-stik	437.348	437.671	327.344	400.788
Hukommelseskort	318.120	287.730	254.702	286.851
Smartphone	1.325.295	1.258.952	1.311.730	1.298.659
Bærbar computer	302.424	298.070	347.222	315.905
Stationær computer	49.095	43.768	52.433	48.432
Tablet	275.005	266.660	276.975	272.880
Ekstern harddisk	130.385	116.323	118.466	121.725
Netværksharddisk	5.922	5.294	6.259	5.825
Intern harddisk	38.430	46.793	74.858	53.360

Kulturministeriet noterer sig Copydan KulturPlus' bemærkninger om, at den foreslåede vederlagsfastsættelse på 31 kr. for tablets, der er forskellig fra den foreslåede vederlagsfastsættelse på smartphones og bærbare computere (og stationære computere) på 47,50 kr., efter Copydan KulturPlus' opfattelse vil kunne medføre en række udfordringer i praksis, da tablets "i udtalt omfang konvergerer

med hhv. "smartphones" og "bærbare computere", således at små "tablets" i praksis kan være umulige at differentiere fra "smartphones", og større "tablets" kan være umulige at differentiere fra "bærbare computere"."

For at imødegå eventuelle udfordringer ved disse potentielt konvergerende lagringsmedier (smartphones, tablets og bærbare computere) har Kulturministeriet valgt at ensarte de foreslåede vederlag på disse lagringsmedier, der således – sammen med stationære computere – foreslås vederlagspålagt med 45,00 kr.

For så vidt angår den foreslåede vederlagspålæggelse af usb-stik, hukommelseskort, eksterne harddiske, interne harddiske og netværksharddiske samt kategoriseringen heraf, noterer Kulturministeriet sig Copydan KulturPlus' bemærkninger om, at det efter Copydan KulturPlus' opfattelse vil være uhensigtsmæssigt med en generel differentiering mellem henholdsvis harddiske, usb-stik og hukommelseskort, bl.a. pga. lagringsmediernes begyndende konvergens.

Det er Kulturministeriets umiddelbare opfattelse, at de fleste usb-stik og hukommelseskort, der sælges til privatpersoner, typisk har en forholdsvis lav lagringskapacitet og pris, mens de fleste harddiske, der sælges til privatpersoner, typisk har en forholdsvis høj lagringskapacitet og en højere pris. De usb-stik, der sælges med en høj lagringskapacitet (svarende til de umiddelbart mest solgte harddiskes lagringskapacitet), synes umiddelbart at være væsentligt dyrere end de kapacitetsmæssigt tilsvarende eksterne harddiske og dermed ikke umiddelbart i konkurrence eller substituerbare med disse.

Der kan være forskellige grunde til, at det ene lagringsmedie vælges frem for det andet, herunder bl.a. anvendelsesformål, pris, mediets læse- og skrivehastighed m.v., og teknologien synes ikke at være nået et stadie, hvor eksempelvis usb-stik kan konkurrere med eksempelvis eksterne harddiske på kapacitet, pris, læse- og skrivehastighed m.v.

Standardsatsen for de nævnte lagringsmedier synes således at variere, men det er muligt at erhverve f.eks. usb-stik og hukommelseskort med stor lagringskapacitet, der fuldt ud kan måle sig med den lagringskapacitet, som f.eks. en ekstern harddisk har. Kulturministeriet har derfor valgt at samle henholdsvis usb-stik, hukommelseskort, eksterne harddiske, interne harddiske, netværksharddiske o.l. under samlebetegnelsen "harddisk" i den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 40, stk. 1, der opdeles i to kategorier på henholdsvis under (til og med) 128 gb og over 128 gb, med en foreslået vederlagspålæggelse på henholdsvis 4,00 kr. og 16,00 kr.

Den differentierede vederlagsfastsættelse for harddiske henholdsvis under (til og med) og over 128 gb er valgt for at tage højde for, at usb-stik og hukommelseskort findes og formentlig i mange tilfælde sælges med en lav kapacitet og til en lav salgspris, hvor et vederlag på 16 kr. vil være uforholdsmæssigt højt, men at disse

lagringsmedier også findes med en kapacitet og salgspris, der er sammenlignelig med f.eks. eksterne harddiskes.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 1, nr. 1 og 2, skal der ved en harddisk forstås et ikke-multifunktionelt og ikke-indbygget lagringsmedie, hvis primære funktion er lagring af filer, herunder usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, intern harddisk (harddisk til indbygning i eksempelvis en stationær computer), netværksharddisk (ekstern harddisk med mulighed for netværkstilslutning) o.l.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at en sådan betegnelse er foreneligt med ønsket om at opliste de af ordningen omfattede lagringsmedier i lovteksten.

Kulturministeriet bemærker for en god ordens skyld, at den foreslåede differentierede vederlagsfastsættelse for harddiske betyder, at vederlagsfastsættelsen ikke er foretaget på baggrund af de eksakte salgstal, bl.a. fordi Kulturministeriet ikke er i besiddelse af tilstrækkeligt differentierede salgstal for disse lagringsmedier.

Det er dog Kulturministeriets umiddelbare vurdering, at den differentierede vederlagsfastsættelse i praksis kun vil få betydning for et begrænset antal lagringsmedier.

Kulturministeriet bemærker endvidere, at den valgte kapacitetsdifferentiering udelukkende er udtryk for et umiddelbart skøn over lagringsmediernes mulige konvergensgrænse, og den er således ikke udtryk for, at et lagringsmedies øgede lagringskapacitet medfører en øget kompensationsberettigende privatkopiering.

Kompensationsniveauet

Danske skønlitterære Forfattere og Dansk Journalistforbund anfører, at det foreslåede niveau i ordningen er lavere end niveauet i Sverige, som der normalt sammenlignes med.

Danske scenografer og Dansk Musiker Forbund anfører, at ordningen i lovforslaget ligger lavere end i andre lande i EU.

Danske Dramatikere anfører, at den foreslåede ordning, på trods af udvidelsen, fortsat vil medføre, at danske rettighedshavere er blandt dem i Europa, der får den mindste kompensation for privatkopiering, selv uden hensyntagen til forskelle i prisniveauer og lønninger.

Dansk Kapelmesterforening finder det beklageligt, at kompensationsniveauet i lovudkastet ligger under niveauet i forhold til EU.

Copydan KulturPlus bemærker, at ordningen efter revisionen vil være blandt de laveste i EU.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark anfører, at provenumålet på 93 mio. kr. anviser en ordning, som vil ligge i den helt lave ende sammenlignet med andre europæiske lande, og som ikke vil kompensere rettighedshaverne i tilstrækkelig grad for konsekvenserne af den lovlige privatkopiering.

Dansk Organist og Kantor Samfund (DOKS) bemærker, at ordningen efter foreningens opfattelse ikke med de foreslåede ændringer vil kunne måle sig med tilsvarende ordninger i vores nabolande, og at ordningen dermed i mindre grad sikrer rettighedshaverne et provenu ved privatkopiering.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler, at det politisk fastsatte kompensationsniveau justeres, så det er mere præcist i forhold til det dokumenterede tab, som rettighedshaverne lider, da en eventuel overkompensation betyder, at forbrugerne skal betale overpris for produkter, der er helt essentielle for, at deres hverdag fungerer og samtidig skaber en ordning i strid med EU-lovgivningen.

Det anbefales videre, at det i henhold til EU-retten tydeligt skrives i lovforslaget, at det samlede kompensationsniveau skal baseres på den skade, som forvoldes rettighedshaverne, og at dette kompensationsniveau løbende skal justeres på baggrund af forbrugeradfærden.

Det anbefales derudover, at lovforslaget tydeligt beskriver niveauet for, hvornår den lovlige privatkopiering i en given produktkategori er så lav, at der ikke længere bør opkræves afgift. Derudover anbefales det, at man i henhold til EU-retten tydeligt fastsætter en grænse for, hvornår kopieringsadfærden generelt er så lav, at ordningen bør stoppes.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at taksterne for de af ordningen omfattede lagringsmedier fastsættes således, at de ville give et provenu på 93 mio. kr. baseret på et gennemsnit af salgstallene for lagringsmedierne i 2018, 2019 og 2020. Det løbende provenu opstår ved, at de fastsatte takster pålægges det løbende salg i det pågældende år (første gang i 2022).

Kulturministeriet bemærker, som også anført ovenfor, at kompensationsniveauet på 93 mio. kr., som de foreslåede vederlag på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier fastsættes med udgangspunkt i, ikke er et garanteret årligt kompensationsniveau til rettighedshaverne.

Kompensationen til rettighedshaverne afhænger, ligesom tilfældet er med blankmedievederlaget efter den nuværende ordning, udelukkende af salget af de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, og kompensationen til rettighedshaverne vil således kunne variere fra år til år og være både over eller under 93 mio. kr.

Det følger af EU-retten, at EU's medlemsstater har en bred skønsmargin i forhold til at fastsætte de forskellige elementer i medlemsstaternes kompensationsordninger for privatkopiering, og det påhviler således medlemsstaterne at afgøre hvilke personer, der skal betale den rimelige kompensation, hvilken form den skal have, hvilke nærmere bestemmelser, der skal gælde for den og hvilket omfang, den skal have.

Det kan konstateres, at medlemsstaternes kompensationsordninger er meget forskellige, herunder i forhold til omfattede lagringsmedier, vederlagene herpå og selve ordningernes indretning.

Der kan være flere grunde til disse forskelle, bl.a. forskelle i medlemsstaternes teknologiske udvikling og markedet for lagringsmedier, forskellige privatkopieringsregler og forskellig privatkopieringsadfærd. Der findes således ikke én rigtig vederlagsordning eller ét rigtigt vederlagsniveau.

I forhold til anbefalingen om at definere minimal skade i loven er det efter Kulturministeriets opfattelse ikke muligt at opsætte faste kriterier for, hvornår kompensationsberettigende privatkopiering på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er så begrænset, at lagringsmedierne bør undtages ordningen, eller hvornår kompensationsberettigende privatkopiering generelt er så begrænset, at vederlagsordningen bør afskaffes.

Ordningens navn

Dansk Skuespillerforbund opfordrer Kulturministeriet til at overveje et andet navn til ordningen.

Danske Dramatikere anfører, at det manglende blik for den teknologiske udvikling illustreres af, at Kulturministeriet fortsat benævner kompensationsordningen "blankmedieordningen" frem for at bruge et mere tidssvarende navn og bemærker i forlængelse heraf, at den opdaterede ordning primært er et vederlag på kopieringsudstyr, ikke på blanke medier.

Copydan KulturPlus opfordrer Kulturministeriet til at opdatere betegnelsen, således at ordningen beskrives som det, den er, f.eks. "ordningen til kompensation for privatkopiering", fremfor at den fortsat betegnes "blankmedie" der har en forældet karakter.

Kulturministeriets kommentarer

Lovforslaget har til formål at revidere reglerne om vederlag for eksemplar fremstilling til privat brug i ophavsretslovens §§ 39 – 46 a.

Tilføjjelsen af "Revision af blankmedieordningen" som lovforslagets undertitel er for at synliggøre, at lovforslaget har til formål at revidere vederlagsordningen for eksemplar fremstilling til privat brug, der - i hvert fald indtil nu – i daglig tale har været benævnt blankmedieordningen.

Kulturministeriet finder ikke anledning til at ændre lovforslagets titel.

Arbejdsgiverbetalt udstyr/opkrævning af vederlaget

Danske Dramatikere bemærker, at aftalen om en revision af ordningen i februar 2021 lagde op til en ordning, der ligesom den hidtidige sikrede kompensation for privat kopiering på det omfattede udstyr, uanset om dette var privat indkøbt eller f.eks. udleveret som et personalegode og konstaterer, at lovudkastet ikke har samme neutralitet, jf. udeladelse af arbejdsgiverbetalt udstyr. Danske Dramatikere konstaterer, at der med forslaget laves ændringer i forhold til, hvordan vederlaget vil blive opkrævet, blandt andet i forhold til fradrag fra medier, der skal bruges til andet end privatkopiering og i forhold til udenlandske virksomheder, der sælger udstyr i Danmark og opfordrer Kulturministeriet til at uddybe, hvordan det sikres, at der for så vidt angår dette ikke i praksis vil ske en omgåelse, og at opkrævningen ikke vil blive mindre effektiv end i den nuværende ordning.

Dansk Artist Forbund anfører, at det af tillægget til den politiske aftale af 7. september 2021 fremgår, at ordningen giver fradragsmulighed for lagringsmedier, der anskaffes af en erhvervsdrivende, også selvom den erhvervsdrivende f.eks. udleverer lagringsmedier til en medarbejder til privat brug og Dansk Artist Forbund finder dette betænkeligt, da fradragsmuligheden medfører en forskelsbehandling samt bevirker, at der ikke sker kompensation til rettighedshaverne for den indtrådte skade.

IFPI anfører, at det af tillægget til den politiske aftale af 7. september 2021 fremgår, at ordningen giver fradragsmulighed for lagringsmedier, der anskaffes af en erhvervsdrivende, også selvom den erhvervsdrivende f.eks. udleverer lagringsmedier til en medarbejder til privat brug, og IFPI finder det vanskeligt at forstå begrundelsen for denne fradragsmulighed.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) anfører, at det fremgår af lovudkastet, at ordningen fremadrettet vil give mulighed for fradrag af alt udstyr, der anskaffes af en erhvervsbruger, uanset om dette f.eks. stilles til rådighed for en medarbejder til privat brug, og at dette næppe vil være i overensstemmelse med den EU-retlige ramme for indretningen af en kompensationsordning.

Copydan KulturPlus anfører, at den hidtidige blankmedieordning har for det omfattede udstyr været gældende, såfremt udstyr udleveres til privat brug, uanset om dette betales af privatpersonen selv eller udleveres, f.eks. som et personalegode af dennes arbejdsgiver. Copydan KulturPlus konstaterer i tillægget til den politiske aftale af 7. september 2021, at det af hensyn til de erhvervsdrivende ikke fremadrettet foreslås at ligebehandle udstyr, der udleveres til privat brug i ansættelsesforhold, hvilket Copydan KulturPlus finder svært foreneligt med EU-retten.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark påpeger, at eksklusionen af arbejdsgiverbetalt udstyr, der kan anvendes privat, forekommer ubegrundet, og at dette element ikke vil overholde EU-rettens krav til at sikre kompensation.

Samrådet for Ophavsret anfører, at det fremgår af lovudkastet, at ordningen fremadrettet vil give mulighed for fradrag af alt udstyr, der anskaffes af en erhvervsbruger, uanset om dette f.eks. stilles til rådighed for en medarbejder til privat brug, og at dette næppe vil være i overensstemmelse med den EU-retlige ramme for indretningen af en kompensationsordning.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler, at man ikke alene udskyder, men helt fjerner kravet om, at arbejdsgiverbetalt udstyr skal indgå i ordningen, da det vil mindske de erhvervsøkonomiske konsekvenser ved ordningen betydeligt for de 300.000 danske virksomheder, som vil skulle indføre komplicerede systemer. Samtidig vurderes det, at arbejdsgiverbetalt udstyr udgør en begrænset andel, hvorfor dette vil være en unødigt komplicering af en i forvejen kompleks afgiftsmodel, og at man i stedet alene bør afgiftspålægge enheder, der er solgt direkte til privat brug.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af tillæg af 7. september 2021 til *Aftale om en ny, moderniseret blankmediordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at inddragelsen af arbejdsgiverbetalt udstyr i ordningen udskydes, og at der foretages en undersøgelse af mulighederne herfor i 2022, således at resultatet af undersøgelsen kan danne baggrund for et lovforslag om inddragelse af arbejdsgiverbetalt udstyr i ordningen, der kan fremsættes i efteråret 2022 mhp. ikrafttrædelse den 1. januar 2023.

Udbredelsen af arbejdsgiverbetalt udstyr (de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, der som led i ansættelsesforhold stilles helt eller delvist til rådighed til privat brug for medarbejdere), privatkopieringsadfærd på sådanne lagringsmedier samt muligheden for at inddrage lagringsmedierne i vederlagsordningen på en administrativ håndtérbar måde vil således blive undersøgt i 2022.

Cloud-tjenester

Dansk Artist Forbund, Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) opfordrer Kulturministeriet til at forklare, hvordan der er taget højde for en sandsynlig udvikling, hvor kopiering på fysiske harddiske hos forbrugeren erstattes af plads på serverharddiske (cloud), da dette vil indebære, at de vederlag, der har været betalt for fysiske harddiske, forsvinder, uden at den øgede kopiering på harddiske i "clouden" medfører noget øget vederlag.

Copydan KulturPlus opfordrer Kulturministeriet til at præcisere brugen af "cloud", f.eks. såfremt det sigter på en privatpersons personlige adgang til lagringsplads på en server, hvor der ikke er tilknyttet andre tjenester end muligheden for lagring, der foretages af en privatperson på eget initiativ af slutbrugerens egne eksemplarer. Copydan KulturPlus beder samtidig Kulturministeriet om at redegøre for, hvordan der er taget højde for den forudsigelige udvikling, hvor kopiering flytter sig fra harddiske hos brugeren til harddiske i skyen ("cloud"), da

dette vil indebære, at vederlagsprovenuet fra harddiske forsvinder, uden at den øgede cloud-kopiering medfører en ændring i vederlaget, der kan opveje dette fald.

Producentforeningen og Producent Rettigheder Danmark anfører, at vederlaget over tid vil falde, når der som følge af den stigning, der sker i form af lagring i en personlig "cloud", vil blive solgt f.eks. eksterne harddiske i mindre omfang. Samtidig bemærkes det, at lovudkastet ikke tager højde for "cloud"-kopiering via udstyr, der ikke omfattes af ordningen.

Dansk Musiker Forbund finder det utilfredsstillende, at privat cloud-kopiering ikke dækkes af ordningen på en udtrykkelig og adækvat måde og anfører, at det ikke synes at falde i tråd med regeringens ønske om en strammere regulering af tech-giganterne og om at få disse til at bidrage til dansk kultur.

Samrådet for Ophavsret anfører, at privatkopiering via cloud-tjenester burde være omfattet af ordningen og opfordrer Kulturministeriet til at forklare, hvordan der er taget højde for en sandsynlig udvikling, hvor kopiering på fysiske harddiske hos forbrugeren erstattes af kopiering på serverharddiske (cloud), da dette vil indebære, at de vederlag, der har været betalt for fysiske harddiske, forsvinder, uden at den øgede kopiering på harddiske i "clouden" medfører et øget vederlag efter ordningen.

Kulturministeriets kommentarer

Det følger af lovforslaget, at de foreslåede vederlag for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er fastsat sådan, at de rummer enhver lovlig og kompensationsberettigende privatkopiering af lyd og billeder (audiovisuelle medier), som lagringsmediernes giver mulighed for, og at dette eksempelvis også inkluderer den eventuelle lagring, som via et af de foreslåede omfattede lagringsmedier måtte finde sted på en cloud-tjeneste i et omfang, hvor skaden for rettighedshaverne derved ikke er minimal.

Muligheden for eventuel kompensationsberettigende cloud-lagring er således indregnet i vederlagsfastsættelsen på de herfor relevante lagringsmedier, og cloud-tjenester foreslås ikke særskilt vederlagspålagt.

Der findes Kulturministeriet bekendt ikke en universelt accepteret juridisk definition af en cloud-tjeneste eller "cloud computing". Begrebet "cloud-computing" er bl.a. forsøgt defineret i generaladvokat M. Szpunars forslag til afgørelse i EU-Domstolens sag C-265/16 – VCAST og i generaladvokat G. Hogans forslag til afgørelse i EU-Domstolens sag C-433/20 – Austro-Mechana, hvor der bl.a. henvises til det amerikanske National Institute of Standards and Technology (NIST) under U.S. Department of Commerce, som har udgivet en publikation med deres definition på "cloud computing".

En cloud-tjeneste kan eksempelvis fungere som et digitalt opbevaringsrum til digitalt indhold i stil med de opbevaringsrum, der kendes fra den fysiske verden. Der er således tale om en virtuel lagringsplads i "skyen", hvor brugerne kan

gemme indhold, herunder private dokumenter, billeder, videoer og musikoptagelser m.v. og kompensationsberettigende privatkopier af eksempelvis musik og film. I praksis er denne "sky" en server, altså et fysisk lagringsmedium. Serveren kan være placeret i det land, hvor cloud-tjenesten har forretningsmæssigt hjemsted, i brugerens hjemland eller i et tredjeland.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at den kopiering en fysisk person foretager, når denne lovligt kopierer ophavsretligt beskyttet indhold til en sådan cloud-tjeneste (i praksis dennes server), kan betegnes som kompensationsberettigende privatkopiering uagtet, at det kopierede indhold lagres på et medium, som den fysiske person ikke har ejendomsret over.

Det er dog samtidig Kulturministeriets opfattelse, at udbyderen af en sådan cloud-tjeneste ikke bør pålægges at betale privatkopieringskompensation (vederlag for eksemplar fremstilling til privat brug) for den skade, rettighedshaverne måtte lide som følge af den lovlige privatkopiering, der måtte blive foretaget på cloud-tjenesten.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at EU-medlemsstaternes resultatforpligtelse til at sikre en effektiv opkrævning af privatkopieringskompensationen ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes ved at pålægge cloud-tjenester, der udlejer lagringsplads på deres servere, et krav om betaling af kompensationen. Det bemærkes hertil, at der vil være væsentlige praktiske og opkrævningsmæssige vanskeligheder ved en ordning, der afgiftspålægger cloud-tjenester, der hverken sælger eller udlejer fysiske lagringsmedier, men i stedet udlejer digital lagringsplads på tjenestens servere, hvis placering i øvrigt er den fysiske person (og lovgiver) ukendt.

Resultatforpligtelsen kan efter Kulturministeriets opfattelse kun - eller i hvert fald mest oplagt - opfyldes ved at indregne den rimelige kompensation i vederlaget på de lagringsmedier, der er egnet og anvendes til kompensationsberettigende cloud-lagring, hvilket efter ministeriets opfattelse typisk vil være lagringsmedier med en vis integreret hukommelse og internetadgang, primært mobiltelefoner, computere og tablets.

En sådan indregning bør dog bl.a. tage i betragtning i hvor stort omfang, der foretages kompensationsberettigende privatkopiering på cloud-tjenester fra de forskellige lagringsmedier, herunder om denne eventuelle kopiering udgør en ikke-minimal skade for rettighedshaverne. Risikoen for dobbeltkompensation af rettighedshaverne skal ligeledes tages i betragtning.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at ovennævnte fremgangsmåde er i overensstemmelse med EU-medlemsstaternes vide skønsmargin i forhold til afgørelsen af hvilken form og omfang, kompensationen for privatkopiering skal have.

Det bemærkes, at det af Seismonauts rapport om markedet for lagringsmedier og

privatkopiering i Danmark fra november 2020 fremgår, at anvendelsen af cloud-tjenester til lagring af ophavsretligt beskyttet materiale er relativt begrænset - 34 % af de adspurgte havde en cloud-tjeneste til rådighed, men kun 4 % af disse havde anvendt tjenesten til at lagre ophavsretligt beskyttet materiale på inden for de seneste 6 måneder.

Udviklingen i brugen af cloud-baserede tjenester til kompensationsberettigende privatkopiering, herunder f.eks. udviklingen i brugen af lagringsmedier, der ikke er omfattet af vederlagsordningen for eksemplar fremstilling til privat brug, men som kan anvendes til kompensationsberettigende privatkopiering på cloud-tjenester, vil være et fokuspunkt i forbindelse med de foreslåede løbende evalueringer af vederlagsordningen.

Det skal for en god ordens skyld bemærkes, at den danske regering har afgivet skriftligt indlæg for EU-Domstolen i den verserende sag C-433/20 – *Austro-Mechana* med tilsvarende synspunkter som de ovenfor angivne.

Refabrikeret/”refurbished” udstyr

Dansk Artist Forbund og IFPI anfører, at der er et stigende marked for salg af ”refurbished” udstyr, hvori der både indgår komponenter fra brugt udstyr, og forbrugernes anskaffelse af sådanne enheder ikke ændrer på deres brug af udstyret eller mængden af kopiering, herunder til privatkopieringens forbundne skade, hvorfor det bør fremgå af lovbemærkningerne, at ordningen også vil omfatte erhvervsmæssigt salg af ”refurbished” udstyr.

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) anfører, at der er et stigende marked for erhvervsmæssigt salg til forbrugere af delvist brugte (”refurbished”) enheder, og eftersom forbrugerens privatkopieringsmønster må formodes at være det samme, uanset om udstyret er fabriksnyt eller ”refurbished”, bør det fremgå af lovbemærkningerne, at der også vil skulle betales vederlag af sådanne enheder, når de sælges erhvervsmæssigt til private.

Copydan KulturPlus anfører, at det bør præciseres i lovbemærkningerne, at pligten til at betale vederlag omfatter alle produkter, der erhvervsmæssigt sælges som nye til forbrugere, uanset om der i disse tilfælde indgår ”brugte reservedele”.

Samrådet for Ophavsret anfører, at det bør fremgå af lovbemærkningerne, at der også vil skulle betales vederlag for delvist brugte (”refurbished”) enheder, når de sælges professionelt til private.

Kulturministeriets kommentarer

Lovforslaget viderefører grundlæggende den nuværende indretning af vederlagsordningen, hvorefter den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører de af ordningen omfattede lagringsmedier, jf. ophavsretslovens § 39, stk. 1, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i ophavsretslovens § 39, stk. 2, nævnte værker (den såkaldte importør-model).

Vederlagspligten efter ophavsretslovens § 39, stk. 1, kan ikke udstrækkes til at omfatte virksomheder m.v., der ikke erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lagringsmedier, og som sælger de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, der er blevet refabrikeret, til privatpersoner.

Eksempelvis vil en virksomhed, der erhverver de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier fra privatpersoner i Danmark, og som istandsætter lagringsmedierne og herefter videresælger dem til andre privatpersoner i Danmark, ikke skulle betale vederlag efter ophavsretslovens § 39, stk. 1.

En sådan pligt for virksomheder, der sælger refabrikerede lagringsmedier, til at skulle indberette og betale vederlag til ophavsmændene til de i ophavsretslovens § 39, stk. 2, nævnte værker, vil for det første medføre, at der indføres en forhandlermodel, hvor betalingspligten forskubbes fra producenten/importøren til forhandleren, hvilket vil være et brud med den nuværende importør-model, hvilket ikke er tilsigtet med lovforslaget.

En vederlagspålæggelse af sådanne refabrikerede lagringsmedier ved deres anden introduktion på markedet vil efter Kulturministeriets opfattelse for det andet kunne føre til en dobbeltkompensation af rettighedshaverne.

Det bemærkes hertil, at dét, at et lagringsmedie, eksempelvis en smartphone, hvortil der én gang er betalt afgift ved lagringsmediets introduktion på markedet, f.eks. udstyres med en ny skærm og derefter sælges på det samme marked igen, ikke kan føre til, at telefonen skal vederlagspålægges på ny. Telefonen duplikeres ikke ved istandsættelsen med en øget kompensationsberettigende privatkopieringsmulighed til følge, og den integrerede lagringskapacitet i telefonen, som der er betalt vederlag for ved telefonens første introduktion på markedet, er den samme og ændrer således ikke karakter, blot fordi telefonen udstyres med eksempelvis en ny skærm.

Kulturministeriet bemærker i tillæg til det ovenfor anførte desuden, at indførelsen af en sådan forhandlermodel for refabrikeret udstyr umiddelbart vil kunne medføre administrative omkostninger for forhandlerne, der ikke umiddelbart synes at stå mål med det eventuelle vederlag, dette eventuelt ville indbringe.

Kulturministeriet finder ikke anledning til at præcisere lovbemærkningerne, men ministeriet bemærker, at udbredelsen m.v. af refabrikerede/"refurbished" lagringsmedier vil kunne belyses i forbindelse med den foreslåede løbende evaluering af vederlagsordningen.

Evaluering af ordningen

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) samt Samrådet for Ophavsret anfører, at det er betænkeligt, at der med forslaget er lagt op til, at en evaluering af ordningen skal finansieres af ordningens provenu, særligt i lyset af at der er overhængende risiko

for, at en ordning, der ikke tager højde for væksten i udbredelsen af Smartwatches og cloud-tjenester, bliver forældet, før den er indført, og at rettighedshaverne derved sættes i det dilemma, at der skal anvendes en del af vederlaget på at dokumentere den udvikling, man allerede kendte ved den nye ordnings indførelse.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler, at niveauet i kompensationen automatisk følger det aktuelle niveau for privatkopiering, hvilket kan gøres ved at justere niveauet af kompensationen på baggrund af en undersøgelse, hvis metodik er baseret på den metodik anvendt i rapporterne udarbejdet af Seismonaut, hvor der fokuseres på udviklingen i kopieringsadfærden det seneste halve år i forhold til tidligere undersøgelser.

Kulturministeriets kommentarer

Det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at ordningen evalueres første gang i 2023 baseret på salgstallene i 2022 og herefter hvert 3. år. Evalueringen skal belyse udviklingen i danskernes privatkopieringsadfærd og markedet for lagringsmedier. Omkostningerne til den løbende evaluering af ordningen skal afholdes af ordningens provenu.

Af den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 46 a fremgår det således, at kulturministeren i 2023 og efterfølgende hvert 3. år skal foretage en evaluering af ophavsretslovens §§ 39-46 med henblik på at vurdere behovet for en ændring af bestemmelserne, og at udgiften til evalueringerne dækkes af ordningens vederlag og afholdes af fællesorganisationen.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at den løbende evaluering har til formål at sikre, at ordningen afspejler danskernes privatkopieringsadfærd, den teknologiske udvikling og det aktuelle marked for lagringsmedier, og at rettighedshaverne således hverken under- eller overkompenseres. Den løbende evaluering vil også kunne belyse et eventuelt behov for ændring af den administrative indretning af ordningen.

Den løbende evaluering vil således bidrage til at sikre ordningens bedst mulige indretning, og en løbende evaluering må efter Kulturministeriets opfattelse være i alle af de af ordningen berørte parter interesse, herunder også de vederlagsberettigede rettighedshavere.

Dokumentationskrav for producenters/importørers fradragsmulighed

Koda, Koda Dramatik, Nordisk Copyright Bureau (NCB) og Danske Populærautorer (DPA) samt Samrådet for Ophavsret bemærker, at ordningen ændres således, at fritagelse fra vederlagsbetaling over for den opkrævende forvaltningsorganisation vil kunne ske via erklæring, der udveksles mellem to erhvervsdrivende, og det anføres i forlængelse heraf, at det ikke fremgår klart, hvordan lovgivningen vil sikre, at krav om vederlag kan gennemføres i tilfælde, hvor en erklæring viser sig ikke at være retvisende. Det foreslås derfor, at det

gøres klart, at vederlagskrav vil kunne rettes mod den virksomhed, der søger fradrag, i tilfælde af en ikke-korrekt dokumentation.

Copydan KulturPlus anerkender, at der er behov for tilpasning af muligheden for forlods at fritages for vederlag på baggrund af EU-Domstolens praksis, men efter Copydan KulturPlus' opfattelse burde dette ske ved at fjerne muligheden for forlods at fritage udstyr. Det anføres, at det bør fremgå, at den sælgende virksomhed, der opnår fradrag for betaling af vederlag, vil være ansvarlig for rigtigheden af dokumentationen for den modtagende virksomhed, og at det bør overvejes at tilføje "levering af urigtige oplysninger om anvendelsen af lagringsmedier" til lovens § 76, stk. 1, nr. 5, således at dette i tilfælde af forsætlighed eller grov uagtsomhed vil kunne strafbelægges.

Kulturministeriets kommentarer

Kulturministeriet bemærker indledningsvist, at ministeriet har valgt at undlade omtalen af den påtænkte ændring af dokumentationskravene i relation til en anmeldt virksomheds fradragmulighed i lovforslagets specielle bemærkninger, da reglerne herom fastsættes i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven, der revideres i forbindelse med lovforslaget. Kulturministeriet finder dog alligevel anledning til at bemærke følgende i relation til de indkomne høringsvar herom.

Det vil efter Kulturministeriets opfattelse være disproportionalt at indføre regler om, at en anmeldt virksomhed skal være ansvarlig for rigtigheden af en modtagende virksomheds erklæring om lagringsmediernes erhvervsformål, herunder at krav om betaling af vederlag vil kunne rettes mod en anmeldt virksomhed i tilfælde af, at en modtagende virksomhed anvender lagringsmedierne til andre formål end de til den anmeldte virksomhed angivne. Kulturministeriet finder således heller ikke anledning til at indføre en strafbestemmelse i ophavsretsloven for levering af urigtige oplysninger om anvendelsen af lagringsmedier.

Kulturministeriet bemærker hertil, at der ikke synes at være større risiko for, at en virksomhed m.v., der erhverver lagringsmedier fra en anmeldt virksomhed uden vederlag, efterfølgende anvender lagringsmedierne til andre formål end de angivne (eksempelvis ikke-erhvervs-mæssige formål), blot fordi lagringsmedierne er erhvervet uden vederlag ved underskrivelse af en tro- og loveerklæring frem for angivelse af et af fællesorganisationen udstedt godkendelsesnummer.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at den eksisterende mulighed for en virksomhed m.v. – den til hvem den vederlagspligtige fremstiller/indfører af lagringsmedier sælger medierne til – for at blive godkendt af fællesorganisationen til at kunne erhverve lagringsmedier uden vederlag fortsat vil være den foretrukne løsning for de erhvervsdrivende m.v., selvom godkendelseskravet i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven måtte blive ændret, da denne godkendelsesmulighed skønnes mindst administrativ byrdefuld for de berørte parter.

Kulturministeriet finder i øvrigt ikke på nuværende tidspunkt anledning til at ændre muligheden for forlods at fradrage lagringsmedier i det vederlagspligtige antal opgjort efter ophavsretslovens § 42, stk. 2, jf. ophavsretslovens § 43, stk. 1.

Opkrævning fra udenlandske virksomheder

Copydan KulturPlus anfører, at salg af de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier fra udenlandske netbutikker til privatpersoner i Danmark efter Copydan KulturPlus' opfattelse er begrænset, men at der mangler angivelser i lovudkastet i forhold til, hvordan forpligtelserne for udenlandske virksomheder i praksis vil kunne håndhæves, såfremt disse ikke indbetaler vederlag.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics ønsker svar på, hvorledes Kulturministeriet forventer, at udenlandske forhandlere og webshops skal foretage indmelding af afgifter, og hvorledes dette vil kunne kontrolleres af ministeriet.

Kulturministeriets kommentarer

Der indføres med den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 39 a bl.a. en hjemmel til for fællesorganisationen (Copydan KulturPlus) at opkræve vederlag for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, der sælges af udenlandske virksomheder til privatpersoner i Danmark via distancesalg (typisk i form af nethandel). Der er med den foreslåede bestemmelse ikke lagt op til en regulering af, hvordan fællesorganisationen skal udøve opkrævningen.

Opkrævningen af vederlaget fra en udenlandsk virksomhed vil eksempelvis kunne bero sig på en aftale mellem Copydan KulturPlus og den udenlandske virksomhed. Kulturministeriet bemærker i den forbindelse, at den hollandske pendant til Copydan KulturPlus – ThuisKopie – efter Kulturministeriets oplysninger har indgået aftale med bl.a. Amazon om indberetning og betaling af vederlag, når Amazon selv – men ikke Amazons uafhængige netbutikker – sælger lagringsmedier til privatpersoner i Holland.

Kulturministeriet bemærker, at det efter ministeriets oplysninger ikke er alle EU-medlemsstater, som har indført regler om privatkopiering og privatkopieringskompensation, der også har indført regler om udenlandske virksomheders salg af lagringsmedier til privatpersoner i indlandet - eksempelvis er der efter det oplyste ikke indført sådanne regler i Sverige.

Kulturministeriet bemærker i øvrigt, at ministeriet ikke fører tilsyn med producenters/importørers indberetning og indbetaling af vederlag til Copydan KulturPlus efter de nuværende regler, og der er med lovforslaget ikke lagt op til en ændring heraf, heller ikke i forhold til udenlandske virksomheder efter den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 39 a, stk. 1.

Anvendt data

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics vurderer, at GfK's data undervurderer markedets størrelse, hvorfor de fastsatte takster i effekt vil medføre en kompensation på over 93 mio. kr., og det anbefales derfor, at man søger at kontrollere tallene via andre datakilder, f.eks. IDC.

Kulturministeriets kommentarer

Den til den foreslåede vederlagsfastsættelse anvendte data er indhentet fra henholdsvis Copydan KulturPlus (for så vidt angår usb-stik og hukommelseskort) og analyseinstituttet GfK (for så vidt angår de øvrige lagringsmedier). Samme datakilder blev anvendt af analysevirksomheden Seismonaut i forbindelse med deres rapport til Blankmedieudvalget i 2017.

Kulturministeriet finder ikke anledning til at betvivle den anvendte datas anvendelighed i forhold til den foreslåede vederlagsfastsættelse.

Satsregulering

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler, at Kulturministeriet ikke justerer satserne automatisk (satsregulering), men i stedet beregner satserne årligt for at sikre, at der ikke sker en over/under dækning.

Kulturministeriets kommentarer

Kulturministeriet bemærker, at vederlagene efter den nuværende vederlagsordning årligt reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. ophavsretslovens § 40, stk. 3.

Kulturministeriet finder ikke anledning til at ændre den foreslåede bestemmelse i ophavsretslovens § 40, stk. 2, hvorefter de i ophavsretslovens § 40, stk. 1, nævnte vederlag fra og med den 1. januar 2023 årligt skal reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Implementering

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics forventer, at implementeringen af lovforslaget vil blive en strukturel udfordring for både importører og forhandlere, og det vurderes urealistisk, at lovforslaget kan få effekt i markedet den 1. januar 2022, hvilket skyldes delvist, at både importører og forhandlere skal bruge tid på at tilpasse IT-systemer og omstrukturere salgskanalerne. Det anføres, at der forud for ikrafttrædelsen bør være en registreringsperiode, hvor virksomheder kan blive oprettet og godkendt af Copydan KulturPlus, og at Kulturministeriet bør afsætte et halvt år til oplysning af virksomhederne.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, IT-Branchen, Grakom og Consumer Electronics anbefaler derfor, at lovens ikrafttrædelse udskydes med et halvt år, således at ordningen træder i kraft den 1. juli 2022.

Kulturministeriets kommentarer

Det følger af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at den reviderede vederlagsordning for eksemplarfremsstilling til privat brug skal have virkning fra den 1. januar 2022.

Af lovforslagets § 2 fremgår det således, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2022.

Kulturministeriet bemærker, at lovforslaget i forhold til den administrative indretning grundlæggende viderefører den eksisterende vederlagsordning, herunder den eksisterende producent/importør-model.

Kulturministeriet bemærker videre, at en forestående revision af vederlagsordningen, herunder en udvidelse af ordningen til at omfatte de foreslåede lagringsmedier, har været industrien bekendt i hvert fald siden indgåelsen af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, og industrien synes således at have haft god tid til at forberede sig på en lovændring med virkning fra den 1. januar 2022.

Kulturministeriet bemærker desuden, at for så vidt angår anmeldelse som producent/importør hos Copydan KulturPlus, foregår dette ved udfyldelse af en formular på Copydan KulturPlus' hjemmeside.

Kulturministeriet finder ikke anledning til at ændre det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt fra den 1. januar 2022 til den 1. juli 2022.